

BOYUN
EĞMEDÜZENİN ÖNÜMÜZE
KOYDUĞU TÜM
SEÇENEKLER TÜKENDİTKP
100. YILINA
GİRİYOR

BİZ HAZIRIZ!

Krize hazırlanan var. Seçimlere hazırlanan var. Tayyip'in karşısına çıkarılacak rakip olarak hazırlanan var. Yeni parti için hazırlıklar, eski partilerde yenilenme için hazırlıklar, normalleşme için hazırlıklar ve hiç eksik olmayan savaş hazırlıkları var.

"Ülkenin kaderini değiştirmek için" hazır olan var mı?

BİZ HAZIRIZ!

Bunun için hazır olmak ne demek?

Ülkenin kaderini değiştirmek dediğimize göre iktidar için hazır olmak demek en başta.

Solda başka hazır olan yok mu?

Öncelikle "bunu isteyen var mı" diye sormak gerek. Hatta şöyle sorabiliriz:

AKP, iktidarını kaybetmemek için elinden geleni yapıyor. Erdoğan iktidarı bırakmamak için her şeyi yapmaya hazır. Karşısında duranlar arasında, özel olarak solda iktidarı isteyen var mı?

Düzen soluna bakıldığında karışık bir görüntü var. Bir yandan istekli görünüyorlar. Belediye Başkanlıkları, bakanlıklar, devlet kurumları... Bunlara talip ve istekliler.

Öte yandan sorun şu: "İktidar olmayı" istiyorlar mı? İktidarın verdiği güçle ülkenin kaderini değiştirmek istiyorlar mı?

Görünen, bu sorunun yanıtı "hayır"dır. Tersine, düzen muhalefetine sol kanadı iktidardan korkmaktadır! Hiç haksız sayılmazlar: Bugün bu düzen içinde düzen solu için iktidar, kapitalizmin, gericiğin pisliğini temizlemek, yarım bırakılmış pis işleri sürdürmek demektir.

Bu düzen içinde "İktidara hazırım" diyen, sömürücü sınıfların, emperyalistlerin, uluslararası gericiğin kirliliğini görmeye, düzenin kestanelerini ateşten almaya hazır olduğunu ilan etmektedir.

Bu düzen içinde!

Biz hazırız! Düzeni değiştirmeye, yeni bir düzenle ülkeyi baştan aşağı yenilemeye.

Ülkenin geleceğini bu düzenin dışında görüyoruz. Ve orada yeni bir ülke kurmaya hazırız.

EMEKLİLERİ ÖRGÜTLEMELERİ HAZIRIZ

Türkiye Komünist Partisi, 10 Eylül 1920'deki kuruluşundan 99 yıl sonra, yüzüncü yılına girişini bir anma programıyla ya da yaş günü kutlamalarıyla değil yeni bir atılımla yapmak istiyor.

TKP, artık üzeri örtülmeye çalışılan, susturularak yok sayılarak unutturulacağı sanılan bir kapalı kutu değil. Komünistlik, hakkında öcü hikayeleri uydurularak saptırılacak, cehalet ve yalanla çamura bulanacak bir şey değil. 100 yıllık emeğin, verilen mücadelelerin ve bir de kapitalizmin girdiği çıkmazın verimi bu.

TKP, başkaları onu karanlığa gömemezken, kendi kendini karatmak gibi bir hatayı hiç yapmadı. Toplum karşısında etkisiz ve görünmez bir kült olmaya hiç niyet etmedi. En zor, en karanlık, en sisli havalarda bile kendini göstermeye, halkla buluşmaya, davasını anlatmaya çalıştı.

2019 yılının sonbaharına girerken bir de bunun için ilan ediyoruz. Bunun için çağırıyoruz:

Biz hazırız. Gelin partide yerinizi alın. Yeriniz hazır.

KOMÜNİST KADINLAR EŞİTLİĞİ
ÖRGÜTLEMELERİ İÇİN HAZIR

Kadınların eşit ve özgür olması, toplumsal zenginliklerden, eğitimden, iş olanaklarından, çalışma hakkından, dinlenme hakkından eşit olarak pay alması, kendi varlığı üzerinde bağımsız ve özgürce hak sahibi olması için de sosyalist iktidar. Komünistler eşitliği kurmak için hazır.

BİRLİK, DAYANIŞMA, PLANLAMA

Kapitalistler her baktıkları yerde "anarşistleri" görür, her boyun eğmeyi kaosa istemekle suçlar, toplumu en çok yarının belirsizliği ile korkutarak teslim alır.

Oysa kapitalizm toplumsal anarşinin, kaosu ve belirsizliğin ta kendisidir. Belirsizlik bir fizik konuyu değil. 21. yüzyılda domates fiyatları ucuzlamasın diye kasa kasa domates çöpe dökülüyorsa, bu iklimde ya da mevsimlerde oluşan belirsizliklerin değil plansız kapitalist ekonominin yarattığı belirsizliklerin ürünüdür.

Piyasacıların çok övdüğü rekabet, kaosu kaynağıdır. Toplumun tamamını içine alan bir gladyatör dövüşü yaratarak tozu kaldıran kapitalist rekabettir.

Patronların işi bu: Rekabet. Ve bununla yetinmiyorlar, rekabeti emekçilere de taşıyorlar. İşçiyi işçiyle yarıştıyorlar, kazanan onlar oluyor.

Patronların rekabeti, emekçilere yoksulluk getiriyor, işsizlik getiriyor, bitmeyen krizleri getiriyor.

Sosyalizm, mutlak toplumsal birlik ve dayanışmayla merkezi planlamayı birleştirerek toplumu bütün bu hastalıklardan kurtaracaktır. • Sf 3

TKP'NİN SESİ 10 EYLÜL'DEN
İTİBAREN GÜNLÜK OLARAK YAYINDA

Günlük bültenlerimiz hafta içi
her sabah saat 07.00'de hazır olacak.

SoundCloud
Spotify
ve iTunes'da
YAYINDAYIZ!

TKPninSesi



HALKA KAYBETTİĞİ SAĞLIĞINI KAZANDIRACAK BİR SİSTEM İÇİN HAZIRIZ • Sf 2

HALKIN EKMEĞİDİR ADALET: SOSYALİZM ADALET DAĞITACAK • Sf 3

YIKILAN BİNALARIN ALTINDA KALMAMAK İÇİN SOSYALİZM • Sf 4

Komünist eğitimciler 'arkamız sağlam' diyor CEHALETİN KARARTTIĞI ÜLKEYİ SOSYALİZM AYDINLATACAK



“Sosyalizm tek boyutlu, sadece ‘gerçek hayatta ona verilmiş bir işi yapacak kadar’ öğrenen öğrenciler yaratmıyor. Çok boyutluluk, öğrenmeyi ve bilgiyi somut çıkarlara değil, bütünlüklü bir zihinsel/düşünsel gelişime bağlamak esas. Burada da çok güçlü deneyimlerimiz, büyük bir birikimimiz var. Son yüzyılda birçok zafer kazanmış bir birikim.”

Türkiye Komünist Partili bir öğretmenle eğitimin sorunlarını ve sosyalizmin çözümlerini konuştuk. Kapitalist Türkiye’nin paraya, dine ve sömürüye bulanmış okullarında idealleri olan halkçı bir eğitimci olarak mücadele eden öğretmenimiz, çok büyük görünen sorunların, başka bir düzende çok kolay çözülebileceğini düşünüyor.

Sosyalist iktidar, eğitim sorununu nasıl çözecek?

Biraz iddialı konuşacağım. Kendini yetiştirmek, geliştirmek, bilgi dağarcığını büyütmek, yenilikleri kavramak, yeniliklere açık olmak ve gerçekten üç kuruş daha fazla kazanmak için değil de öğrencilerine bir şeyler öğretebilmek için çabalayan öğretmenler yine sol, sosyalist görüşe sahip olanlar. Hatta, “sadece solcu” olan idealist öğretmenlerin sayısı da azaldı. “Aranan dershane hocası” olmaktan, “sınav kazandıran beygir antrenörü” olmaktan değil de iyi eğitimci olmaktan söz ediyorsanız, devrimci olmak, komünist olmak bence ön koşul haline geldi. “Komünist öğretmenlerle” ülkenin eğitim sorununu çözeriz demiyorum. Komünist öğretmenler, sosyalist Türkiye’nin öğretmenleri için bir örnek oluşturuyor bence.

Ne yapacağınızı biliyor musunuz peki?

Sosyalist ülkelerin eğitim konusunda olağanüstü bir deneyim birikimi var. Hem de her seviyede. Okul öncesi eğitimden meslek eğitimine... İyi deneyimlerin çok fazla ortak noktası var. Bunlar da bizi fazlasıyla aydınlatıyor.

Ne gibi?

Birkaç örnek vereyim. Hatta bu örnekleri özellikle şu anda kapitalist eğitimin moda



kavramlarıyla karşılaştırarak vereyim.

Üniversite – Sanayi işbirliği denilen bir şey var şimdi. Meslek liselerindeki staj derslerini de bağdaştırabilirsiniz. Üniversitelerin bütünüyle büyük şirketlerin, holdinglerin ihtiyaçlarına göre çalıştırılmasından başka bir şey değil. Sağduyuya hitap eden bir tarafı var: Yüksek öğrenimin üretim alanlarıyla etkileşimi. Gerçekten de okulda öğrendiği hesaplarla, gerçek hayattaki uygulamaların ne kadar farklı olabildiğini hemen bütün mühendislik mezunlarından dinleyebilirsiniz.

Oysa bu konu, yani eğitim kurumlarıyla üretim sektörlerinin etkileşimi konusu, Sovyet eğitim sisteminin çok erken ele aldığı ve çok yol katettiği, örnekler oluşturduğu bir konu. 20. yüzyılda geri bir tarım ülkesiyken, bir “süper güç” olmasını, okur yazarlık “sorunu” yaşayan bir ülkeden bir bilim ve teknoloji devi yaratmasını da tam bu örneklerle borçlu zaten.

Üstelik, aslında kapitalizmin üniversite – sanayi işbirliği eğitimin kalitesini bozuyor. Üniversite kürsülerini akademik birikimi olmayan ya da bu birikimi yansıtmaya çabasında olmayan holding yöneticilerine, “başarılı” tüccarlara teslim ediyorlar, öğrencileri şirket projelerinde “bedava işgücü” olarak kullanıyorlar. Sosyalizm ise gerçek bir bütünlük oluşturmuş, eğitim ve üretim arasında.

Ters yönde bir örnek: Disiplinlerarasılık. Yine çok moda. Çeşitli izdüşümleri var. Öğrencilerin erken yaştan başlayarak çok boyutlu kişiler olarak yetiştirilmeleri, akademik çalışma alanlarının farklı branşları bir araya getiren, çok boyutlu üretimlere yöneltilmesi.

Kapitalist eğitimde bunlar lafta kalıyor. Daha doğrusu kapitalizm kendi ürettiği sorunları teşhir edip, gerçek olmayan çözümlerle göz boyuyor.

Bu konu da sosyalist eğitimin güçlü olduğu bir konu. Üstelik sosyalizm, bilgiyi, eğitimi, öğrenmeyi amaçsız, topluma yabancılaşmış bir pratik olmaktan çıkarmayı gözetmiş hep. Yani “gerçek hayatta ne işimize yarayacak” sorusunu aslında gündemden düşürmüş. Öte yandan sosyalizm, tek boyutlu, sadece belli bir işi yapacak, sadece “gerçek hayatta ona verilmiş bir işi yapacak kadar” öğrenen öğrenciler yaratmıyor.

Tersine çok boyutluluk, öğrenmeyi ve bilgiyi somut çıkarlara değil, bütünlüklü bir zihinsel/düşünsel gelişime bağlamak esas.

Burada da çok güçlü deneyimlerimiz, büyük bir birikimimiz var. Bence son yüzyılda birçok zafer kazanmış bu birikim.

O yüzden bence arkamız sağlam!

Yani?

Yani, biz hazırız!

ÖĞRETMEN NEFERLERİYLE KAPİTALİZMİN İŞSİZLER ORDUSU

Ataması yapılmayan öğretmenler diye bir şey var ülkede. Kaç oldu bu sayı?

Takip etmek de zorlaştı. 2023'e kadar bu sayının bir milyona ulaşacağı söyleniyor. Şu anda da yarım milyona yakın.

Eğitimci fazlası mı var peki? Yani öğrenciler hazır, öğretmenler de tamam, eğitim öğretim sürüyor ama öğretmenler fazla mı geliyor?

Sizce?

Eğitimci fazlası yok. Devlet nitelikli ve yaygın eğitim verme görevini boşlamış durumda. Öğretmenlerden bir “işsizler ordusu” yaratıp özel okullara, dershanelere öğretmenleri daha ucuza çalıştırma koşulu yaratıyor. Eskiden “Matematik öğretmeni olmadığı için dersler boş geçiyor” diye şikayet edildiğini duydunuz. Şimdi daha az duyuyorsunuz. Birincisi, ders saatleriyle oynanıyor. Din konulu seçmeli dersler artıyor, matematik, yabancı dil ya da fen derslerinin saatleri düşürülüyor. İkincisi, öğrenciler de aileleri de artık bazı sorunlara karşı daha az duyarlılar. Dönemin bir yarısında bir öğretmen gelip sonra 2 ay ders boş geçtiğinde bunu öğretmen açığı olarak görmüyorlar. Üçüncüsü, “öğretmen” tanımıyla oynadılar. Pek çok yerde baktığınızda öğretmen var ama bir düzen kurup kendini yetiştirmesi için koşullar yok. Bilgilerini sürekli tazelemesi, bunun için çalışmaya zaman ayırabilmesini geçtim, öğretmenin vereceği derse hazırlanması bile mümkün olmuyor. Sonuçta siz bir öğrencinin babası ya da annesi olarak baktığınızda zaten açığı görüyorsunuz. Öğretmen açığını görüyorsunuz. “Matematik derslerinin saatleri artırılmalı” dediğinizde bile aslında öğretmen açığıyla ilgili söylediğiniz. Belki farkında değilsiniz.

Sosyalizmde sağlık: Yaptık daha iyisini yaparız

Sağlığımız hiç iyi değil! Nedeni de belli, üzerinde yazmıyor ama: Kapitalizm sağlığa zararlıdır! İnsanların sağlıksızlığı, yaygınlaşan ve çözülemeyen sağlık sorunları bir yana sağlık sisteminin kendisi sağlıksız! Komünistler, sistemdeki sorunları, sağlığımızı bozan şeyin ne olduğunu biliyor.

Daha önemlisi, komünistler ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyor. Sosyalist ülkelerde hayata geçirilmiş, bir kısmı kapitalist ülkeleri bile aynı yönde adımlar atmaya zorlamış politikalar ve bunlara da temel olan bir donanımımız var.

Aslında sağlık sorunlarının çözümü kapitalizmden devralacağımız sorunların çoğuna göre daha kolay ama bir yandan da bütün başlıklarla ilişkili. Şunu söyleyebiliriz: Emekçi sınıfların iktidarı alması almış olması, yaşanan bütün sağlık sorunlarının köklü bir şekilde aşılması için çok önemli bir ilk

adım. Patronun kâr hırsı gemlendiğinde, giderek üretim patronların kontrolünden bütünüyle çıkartıldığında, ağır ve uzun saatler boyunca çalışmak bitecek. Her türlü meslek hastalığına davetiye çıkartan, “kaza”ların kural olduğu çalışma düzeni değişecek. Bunun kendisi toplum sağlığı için başlı başına bir devrim.

Bugün en çok işsizlik ve gelecek korkusu hasta etmiyor mu? Sosyalizm en başta bunları ortadan kaldırıyor. Temiz su kaynaklarının ve ormanların yağmadan korunmasından daha iyi bir sağlık hizmeti olabilir mi? İyi yaşamak, sağlıklı olmanın ön koşulu. Patronların ölümüne çalıştırdıkları işçiye sosyalizmin dinlenmek için spor yapmak için hediye edeceği zaman en pahalı tedavilerden daha yararlı. Sömürüyü ortadan kaldıran, işçiyi özgürleştirip “iyi-

KAPİTALİZM
SAĞLIĞA
ZARARLIDIR

leştiren” eşitlik, sosyalizmin en temel vaadi. Öte yandan eşitlik, yeniden kurulacak sağlık sistemine erişimde de temel ilke olacak.

Bir tarafta sağlık turizmini geliştirmek, sermayeye yatırım alanı yaratıp para kazandırmak gibi amaçları sağlık sistemini geliştirmenin temel amacı olarak gören bir düzen var.

Sosyalizmse bunun karşısında gerçekten emekçi sağlığını korumak ve geliştirmek için kurulacak bir sağlık sistemi öngörüyor.

Bir kere, bu sistemde hiç kimse kayıp olmayacak. Herkesten, tüm yurttaşlarından tek tek sorumlu bir sağlık hizmeti örgütleyeceğiz. Kimin aşısı yok, kim hangi risklere karşı duyarlı, kimin bir sağlık riskiyle ilgili taranması gerekiyor, bütün bunları takip eden ve yaptığı işin anlamına inanan yeni bir sağlıkçı nesli yetiştirerek başlayacağız işe. “Olur mu yahu? Bu dedikleriniz bu kadar kolay olsa, çoktan yapılmaz mıydı?” diyen olursa. Çoktan yapıldı zaten. Daha iyisi de yapılacak.

ÖĞRETMENLERİ BU BATAKLIKTAN KURTARMAK LAZIM

Peki Türkiye'nin bir eğitimci ordusu var mı? Yani öğretmenlerin kendisi ne kadar eğitimi?

Doğrusu hayır. Öğretmenler eğitilmiş değil. Onları daha donanımlı kılmasından vazgeçtim, kendilerini donatacakları zamanı, maddi olanakları onlara vermeyen bir ordunun askerleri ne kadar donanımlı olabilir ki? Aslına bakarsanız, okuyup öğretmen olmuş, öğrencilerini

karşısına alıp ders anlatmış olan yüzbinlerce insanı bu düzen tutuyor, onları geriye itiyor.

Emeklerini çöpe yollayan, ilkeleri idealleri olanların ezildiği, çıkarıcı ve adam sendecilerin kollandığı bir sistemde öğretmenler de yeteneklerini geliştirmeye, birikimlerini artırmaya değil, günü kurtarmaya, içinde debelendikleri karanlık sularda üstte kalmaya çalışıyor.

Hazır çözüm var: PLANLAMA VE İŞÇİ İKTİDARI

“Bir emek seferberliğine var mısınız? Tüm ülke, kolları sıvayıp ülkemizi zenginleştirelim, kalkındıralım, sanayileştirelim, verimli topraklarını ekelim, ormanlarını büyütelim, güneşinden yararlanalım... Bunun için seferber olmaya ne dersiniz?”

Bunları bugün bir düzen partisi söylerse ona söyleyeceğimiz şudur: Şaka mı bu? Türkiye “sanayisi olan” ülkeler arasında haftalık çalışma saatinde başa güreşiyor. Haftada ortalama 55 saat çalışıyor Türkiye’nin emekçileri. “Emek seferberliği” çağrısı yapan, insani sınırların ötesinde çalıştırılan milyonlarca insandan sıkı bir dayak yemeyi göze almalı. Çünkü ortada bir seferberlik yok ama işçiler için bir “emek savaşı” var. Yaşamak, evine eklemek götürmek için ölümüne çalışıyorlar.

KİŞİ BAŞINA MİLLİ GELİR Mİ? O KİŞİ BEN DEĞİLİM!

Ve fakat bunca çalışmaya rağmen, halk zenginleşmiyor. Kişi başına düşen milli gelir şu kadar bin dolar oldu dediklerinde kimse kendini o kadar zenginleşmiş hissetmedi. Sadece zenginliklerden belli bir azınlık pay aldığı için değil. O azınlığın körlüğü yüzünden yarattığımız zenginliklerin bir kısmı yok oluyor. Bir azınlığın bile cebine girmeden, çöpe gidiyor.

Kapitalist rekabet, plansızlık, yüzbınlerce şirketin birbirinin sırtına basarak tepeye çıkmaya çalıştığı bu kavga – dövüş sırasında emek ürünü değerini yıkmaya uğradığı düzen sadece adaletsizlik üretmiyor, sadece zenginliklerin bir avuçluk azınlığın cebine girmesine neden olmuyor: Bu düzende, emek ürünü olan birikim sıklıkla yıkıma uğruyor. Fabrikalar kapanıyor, makineler hurdaya atılıyor.

Sosyalizmin en ağır koşullarda, iç ve dış savaşları göğüsleyerek hızlı bir kalkınmayı gerçekleştirebilmesinin arka planında bu var: Plansız ve kaotik kapitalist üretimin yerini işçi iktidarına dayanan, tüm toplumun birleştiği merkezi planlamanın ve sosyalist kalkınmanın alması.

Dışa bağımlı, yarını belirsiz, ithal edemediğinde üretemeyen, ürettiğini ihraç ettiği için halkını yoksulluğa mahkum eden, tarım ülkesiyken tarımı çökertilmiş bir ülkeden, insanlarını mutlu eden bir ülkeye nasıl geçilebilir? Planlı kalkınma ve işçi iktidarı ile elbette...



BİR KAPİTALİST PLANSIZLIK KOMEDİSİ: HEKLENEN BELEDİYE SİTELERİ

Redhack’in oldukça örgütlü ve değişik kaynakları kullanan girişimleri bir yana, ülkemizde bir dönem neredeyse her internet kafede birileri bir web sitesini hekliliyordu.

Kırılan sitelerin önemlice bir kısmı ülkenin dört bir tarafına yayılmış olan irili ufaklı yerel yönetimlere ait web siteleriydi. Hepsi aynı nedenle, aynı biçimde kırılıp sabote edilen onlarca, yüzlerce web sitesi.

Çünkü devlet ve ilgili kurumları, bunların hepsinin ortak niteliklere sahip yazılımlarını merkeziyeleştirmek, bunlara toplu bir çözüm getirmek yoluna gitmiyordu. Çünkü her küçük belediye başkanının bir tane “bilgisayarıcı” yeğeni vardı ve belediyenin web sitesi yeğenine iş çıkartmak isteyen başkan için çok uygun bir iştii!

Yıllar süren efsane “e-devlet” macerasında bile merkeziyeleştirme çok sonradan geldi.

Üstelik merkeziyeleştirme yine birilerini, bu sefer daha büyük balıkları zenginleştiren bir tekelleşmeyi sağladı.

HOLDİNGLER PLANLAMAYA DÜŞMANDIR AMA KENDİLERİ ÇOK PLANLIDIR

Patronlara “Sosyalizmin nesi kötü?” diye sorarsanız size şöyle cevap verirler: Merkezi planlama! Onlara göre tüm ülkenin üretiminin, malların dağıtımının, giderek tüketimin merkezi olarak planlanması hem deliliktir hem de özgürlüklerin kısıtlanmasıdır. İnsanların bu yıl ne kadar et ne kadar çikolata tüketeceklerine nasıl olur da bir merkez karar verir!

Oysa büyük holdinglerin hepsi yıllık değil on yıllık planlar yaparak çalışır. Bu planlarda tam olarak bunlara ilişkin öngörüler yapılır, giderek bunlar planlanır:

Önümüzdeki 10 yılda şu kadar yeni kurulan aileye bu kadar çamaşır

makinesi satacağız. Şu kadar çamaşır makinesi 5 yılda bozulduğu için yenilenecek (çünkü mühendislerimiz artık çamaşır makinelerini uzun süre değil en fazla 5 yıl dayanacak şekilde tasarlamayı başarabiliyorlar!) ve biz pazara hükmeden perakende tekellerimiz ve reklam şirketlerimiz sayesinde önümüzdeki on yılda Hindistan cevizli çikolatanın “trend” olmasını sağlayacağız.

Demek ki, planlama delilik değil. Demek ki üretimden dağıtıma, giderek tüketime ekonominin planlanması mümkün.

Beğenmedikleri bunun tüm halk yararına merkezi olarak yapılması!

VERİMSİZLİK İŞÇİNİN SORUNU MU?

Hepimiz ölesiyeye çalışıyoruz ve fakat boşa çalışıyoruz.

Patronlara sorarsanız, “işçilerimiz verimsiz.” Patronlar işçi başına ne kadar kazandıklarına bakıyor. Ölümüne çalışan işçi onları yeterince zengin etmiyorsa, “verimsiz” olduğuna karar veriyorlar.

Oysa verimsizliğin kaynağında işçiden, işçinin niteliklerinden, becerilerinden önce işin kendisine dair parametreler var.

Mankafa kapitalistler ülke çapında olduğu gibi işletme ölçeğinde de yanlış ve verimsiz bir üretim örgütlenmesine yatkın. Emegin bu kadar ucuz olduğu, işçinin ensesine vurup lokmasını aldıkları bir ülkede, üretim süreçlerini, işyerlerini daha akılcı şekilde yeniden örgütlemekle niye uğraşsınlar ki!

Ve “verimsizlik” diye işçinin sırtına attıkları gınahta elbette asıl “sermaye birikiminin” payı var. Verimlilik, işçinin yeteneklerine değil kullandığı makinelerin yeteneklerine bağlı olarak artıyor. Yanlış yatırımlar, ucuz emegin yağını çıkartarak para kazanma güdüsü ancak verimsizlik üretiyor.

Sosyalizmin merkezi planlaması bu nedenle baştan verimlilik getiriyor.

ADALET İÇİN BİZ HAZIRIZ

TKP’li hukukçularla, “adalet” üzerine söyleştik. Yargıda artık hukukçu olmayanlarında çok iyi bildiği bir sorunlar kümesi var. Adalet, arasanız da bulunmuyor. Buradan çıkış umudumuzu nereden arayacağımızı anlattılar.

Yargı cephesinde durum nedir? Ufukta adalet görünüyö mü?

Adalet cephesi sorun alanlarıyla dolu. Anayasasıyla, yasasıyla, kararnameyle, tüm mevzuatıyla hukukumuzun tümü; uygulamamız sorunlu; hak arama özgürlüğü ve adil yargılama hakkı sorunlu; iddia, savunma ve karar sacayağıyla yargı sorunlu.

Sorunların kaynağı nedir? Çözümlemeyecek sorunlardan mı söz ediyoruz?

Şunu söyleyelim: gayet iyi biliyoruz ki toplum hukuk üzerine kurulmaz. Hukuk toplum üzerine kurulur. Adalet cephesini sorun alanlarıyla boğan ve adaleti tıkayan da toplumsal ve ekonomik ilişkilerdir.

Sermaye sınıfının sömürücü düzeni, bu düzen

içindeki özel mülkiyet ve üretim ilişkilerinden kaynaklanan çıkar ilişkileri adaletsizliğin kaynağı. Sağlığımız, eğitimimiz, sosyal güvencemiz, mülkiyet ve gelir dağılımımız, bireysel ve toplumsal yaşamımız eşitsiz, adaletsiz.

Çok genel olarak böyle olsa bile, yargıda, adalet dağıtan yapıda sorunlar bütünüyle “sistem sorunu” mu? Suçun azaltılması, yargının biraz olsun daha adil olması, adalet dağıtılması



mümkün değil mi?

Bir kere, sömürücü düzenin adaletsizliği suçu ve hukuksuzluğu teşvik ediyor, toplumu suça ve hukuksuzluğa itiyor. Sermaye eşitsizlikle, keyfilikle, adaletsizlikle ve suçlarla besleniyor. Adaletsizlik adaleti tikiyor. Sınıflı toplumda hukuk da sınıfsal yargı da... Buradaki hiçbir sorun kapitalist düzen içinde çözülmez, çözülemez; çözüleceği iddiaları uydurmadır, kandırmadır.

Çok basit bir şey söyleyeyim, adliyeler mahşer yeri gibi, altından kalkılamayan bir iş yükü altında, yargı tıkanıyor, adil yargılama yapılmıyor, adalet gecikiyor... Bunlar herkesin söylediği şeyler.

İyi de, yargı adalet değil haksızlık dağıtıyor. Adaletsizlik, suçu teşvik ediyor. Toplumun her hücrelerinde büyüyen kaos, yargının önüne gelen yeni çatışmaları, yeni çelişkileri getiriyor.

Aslında adliyelerde zaman zaman görmezden gelinemeyecek boyutlara ulaşan kaos, kapitalizmin

doğasındaki kaosu buralara taşımasıyla oluşuyor.

Kapitalist düzen var oldukça bütünsel olarak hukuksal kararların meşruiyetinden ve gerçek adaletten söz edilemez. Kapitalist düzen var oldukça hukuk ve yargı yeni suçların, adaletsizliklerin yaratılmasına ve yeni cezaevlerinin açılmasına yarar ancak.

Bu karmaşadan bir çıkış yok mu?

Aslında hiç karmaşık değil, basit. Adalet sorununun çözümü taraf olmakta; sınıfsız ve sömürsüz toplum için mücadele eden işçi sınıfının tarafında olmakta ve işçi sınıfı iktidarı için örgütlenmekte.

Emperyalizmin dayattığı adaletsiz uluslararası hukuk ve yargılama sistemi aynı ilke ve kararlılıkla reddedilecek. Yürütme ve yasama gibi adalet sistemi de emekçi halkın eşit katılımı ve sorumluluğuyla gerçekleşecek.

TKP buna hazır. Emekçi halkın, aydınların, sanatçıların, gençlerin yüksek örgütlenme kapasitesiyle birlikte sosyalist devrim mücadelesine hazır.

Toplumcu bir anayasa, hukuk ve adalet sistemi için gerekli tüm koşulları yaratmaya hazır.



DEPREME HAZIR OLMAK İÇİN DE SOSYALİZM

17 Ağustos 1999'da yaşadığımız facianın en hafif kısmı sarsıntının kendisiydi. Çürük binalar, çürük temeller, yanlış kentleşme sarsıntının yarattığı yıkımın asıl nedeni oldu. Deprem hâlâ hatırlanan en korkunç hatıralarıysa depremin sonrasına ait: Hiçbir plana, organizasyona sahip olmayan kapitalist devletin bıraktığı boşluk ve yaşanan dağınıklığın yarattığı çaresizlik anları.

Ya sosyalizm, ya ölüm! Küba halkının Amerikan emperyalizmine karşı haykırdığı slogan bu. Geçmişte sömürüp yağmaladıkları Küba'nın elinden sosyalizmi almaya kalkan yankilerin karşısına böyle dikiliyorlar. Bu slogan bugün aslında bir dünya gerçeği. Çok vaktimiz de yok. Sosyalizmsiz bir dünyada her şeyden insanlık için ölümcül bir tehlike çıkıyor.

"İstanbul depreme hazır değil" diye bas bas bağıyor herkes. "Eğitim şart" diyenler çoğunlukta. İstanbul'u depreme hazırlamak için tatbikatlar öngörüyorlar, insanlara deprem anında ne yapacakları anlatılıyor televizyonlardan, İstanbullulara 1999'dan kısa bir süre sonra unuttukları bir şeyi hatırlatıyorlar: Deprem çantaları! El fenerleri, su mataraları, birkaç ilaç vs. vs.

1999'da yıkıntıların altında saatlerini geçirenler için bu bile çok şey ifade ediyor. Gerçekten de belki "kişisel olarak" depreme hazır olsaydı insanlar, ölümlerin sayısı azalardı. Ama depremin yarattığı yıkım değişmezdi.

Kâr manyağı müteahhitlerin çürük yapıları değişmiyor, hâlâ ve ısrarla deniz kenarında doldurulmuş arsalar binalar dikiliyor. Deprem sonrasında çadır ve toplanma alanı olarak belirlenmiş arazilerin yüzde 90'ı çöktan AVM oldu!

Herhangi bir felaketten sonra yapılanlara da bir bakmak gerekir. Kapitalist devlet, sadece bir kaynak aktarım mekanizması, bir yağma koordinatörü olduğu için afetlerde çuvallıyor. Afet yönetmelikleri, merkezleri, dernek ve kuruluşları var ama afet yaşandığında devlet, kafası kesilmiş tavuk gibi dolaşüyor.

Bunun kötü bir şey olmadığını söyleyenler var. Sivil toplumun, bireysel inisiyatiflerin, eş dost akraba çevreleri ve gönüllü ekiplerinin daha fazla yetki ve görev üstlenmesi gerektiğini savunuyorlar. Devletin bıraktığı boşluğun "sivil" unsurlarca doldurulması iyi bir şey onlara göre! Oysa birlikten kuvvet doğar. Halkın devleti, her türlü felakette, ülkenin bütün gücünü harekete geçirerek, sorunları kısa sürede çözebilir.

Devlet, daha büyük kaynakları kontrolüne aldığı için, daha yetkin çalışmalar yapabilir. Daha büyük bir akıl üretebilir, daha büyük bir deneyimi kullanabilir.

BİR İŞÇİ DEVLETİ BUNU YAPABİLİR

Önceden hazırlanmış, planlarını yapmış, hazırlıklı bir örgüt olarak, işçi devleti, afetlerle de başa çıkabilir. Kapitalist devlet yapabilir mi? Ya da, düzen değişmeden de devlet bu yetenekleri kazanabilir mi? Yanıtı ortada. Kazanamaz, kazanamıyor. Komünistler iktidarı almadığı sürece devlet, yoksuldan vergi toplayıp zengine teşvik veriyor. Hatta hiç utanmıyor, adını "deprem vergisi" koyup topladığı vergilerle, batık şirketleri kurtarıyor.

SAMANALTI / Saif Munzur



SOSYALİZM NELER YAPABİLİR?

1999 depreminin en çok hatırlanan sahnelerinden birisi yıkılmış binlerce binanın enkazı altında kurtarılmayı bekleyenlerin yakınlarıyla iş makineleri arasındaki savaş olmalı. Enkaz kaldırma çalışmalarında en değerli birkaç gün eldeki araçların organize bir şekilde kullanılmaması hatta iş makinelerine sahip olanların bu işi de bir kazanç kapısı olarak görmesiyle kaybedilmişti.

Sosyalist iktidarımız, bütün olanakları, ülkenin sahip olduğu tüm araç gereci bir saniye kaybetmeden seferber edebilir.

En önemlisi, sosyalist iktidarımız, olağan yaşamı güzelleştirdiği gibi olağanüstü anlara

da daha örgütlü bir hazırlıkla girecektir. Toplanma alanları, ihtiyaç halinde kullanıma sokulacak geçici barınaklar...

Bunlar çok önceden düşünülmüş hazırlanmış olacaktır. Bugünse düştüğümüz duruma bakın: Depremi bekleyen İstanbul'da deprem sonrasında çadır alanı olacak şekilde belirlenmiş arazilerin yüzde 90'ından fazlası çoktan başka yapılar için satılmış, doldurulmuş durumda.

YARDIM ÇALIŞMALARI: KAOS VE DÜZEN

Bütün büyük felaketlerden sonra ülkenin her yerinde insanlar yardım toplamak için

seferber oluyor. İrili ufaklı, iyi niyetli art niyetli, bir sürü kurum, dernek ya da topluluk ilanlar asarak yardım topluyor.

Kapitalist devlete, onun yozlaşmış kurumlarına hâlâ güveni kalmış olanlar da duyurulan merkezi hesaplara para yatırıyor, kurumlara eşya yardımı yapıyor.

Çok sık rastlanan bir şey yardımların yerine zamanında ulaşmaması, bir diğeri de ihtiyaçların gözetilmemesi. Plansız yapıldığı için yardım çalışmalarında gereksiz bir sürü eşya toplanıyor. İyilik yapan insanlar, yardım kampanyasına yük olan, en iyi ihtimalle çöpe giden şeyleri bir yerlere yığıyor.

Sosyalist devletin, işçi iktidarının bunlara kolaylıkla çözüm bulacağını söylemeye bile gerek yok. Şunu da ekleyelim: Türkiye Komünist Partisi, çok sınırlı bir güçle ve sınırlı olanaklarla son 20 yılda bu alanda ciddi bir deneyim biriktirdi.

Gölcük depremi sonrasında Değirmendere'de kurulan Nâzım Çadırkent, karşılaştığı baskıları da göğüsleyerek örnek bir çalışma oldu.

Van Depremi sonrasında düzenlenen yardım kampanyası, yine devletin çıkardığı güçlüklerle, antikomünist propagandaya rağmen hafızalarda yer eden bir çabaydı.



BARIŞI GETİRMEK İÇİN DE HAZIRIZ

Bir sorun 40 yıl boyunca kaç kez çözülebilir? Filistin sorunu, Kürt sorunu, İrlanda sorunu, Katalonya sorunu, Keşmir sorunu... Emperyalist dünya bunların her birine son 40 yılda birden çok kez çözüm buldu! Çözdük, çözüyoruz derken sadece sorunlar derinleşti.

Kapitalizm koşullarında sömürü bitmez. Bunu hepimiz biliyoruz. Herkes de kabul ediyor. Kapitalistler bile... Sadece "çekilebilir düzeye" getirileceğini iddia edenler var. Herkes değil ama biz biliyoruz: Bu da bir yalan sadece.

Başka bazı toplumsal, siyasal sorunlar var ki, kapitalizm koşullarında da çözülebilmesine neredeyse herkes inanıyor.

Örneğin Kürt sorunu... Kimisi emperyalistler aradan çekilse, Müslümanlık temelinde Kürtlerle Türklerin kardeşliğinin sağlanacağını, Kürtlerin ezilmeyeceğini, ülkenin bölünmeyeceğini söylüyor. Kimisi ABD meseleye el koyarsa Kürtlerin kurtulacağını, ABD'nin Kürtleri ezen baskıcı rejimlere iyi bir ders vereceğine inanıyor.

Kimisi Özal'ın tam sorunu çözeceken öldürüldüğünü düşünüyor, kimisi AKP'li yıllarda ortaya çıkan çözüm sürecinin milliyet-

çiler taş koymasa sorunu çözmüş olacağını.

Ortak yanılgı belli: Eşitsizliğin anayasa olduğu kapitalist düzenden halklar için kardeşlik ve adalet bekliyorlar. Petrol kuyularının, emperyalist işgal ordularının gölgesinde çözüm bulunabileceğini sanıyorlar.

Öyle olmayacak.

Çözüm, bütün işçileri, bütün sömürücülere karşı birleştirecek olan sosyalist iktidarla gelecek. O zaman ne emekçileri bölüp parçalamak mümkün olacak, ne de dillerini yasaklamak, yoksulluğa mahkum etmek, ezmek, yok etmek...

"Çok zor" diyenlere diyecek sözümüz yok. Kapitalist düzen altında "kolay" çözüm hep aranır ama hiç bulunamaz.

"Kim yapacak, Kürtlerle Türkler artık imkanı yok bir araya gelmez. Kim barışta ve kardeşlikte birleştirecek onları" diyenlere ise yanıtımız belli: Biz hazırız!